Tatár Sándor

A nyár bemondatozása

benn a dió, mogyoró, mák terhétül // Kosztolányi

Megint fogy; tudjuk. Bár, akár a trükkös Hold, a
hazudozók e nagy archetípusa, színleg még gömbölyödik.
Kell ilyenkor (egyáltalán) vigasz? Nem elég szép talán,
mi sarkában settenkedik, az ősz?
Hát persze, kell vigasz; ha már orvosság, ellenszer nincs,
a múló idő köténytt ad, esernyőcsellel
eltáncol mellettünk; csak nézhetünk utána
ökölbe szoruló kézzel, hoppon maradt lomha medvék.
Ez a nyár is emlék lesz nagyhamar, s jó, ha lesznek
vénülő elménk szövetébe bogáncsolódó
fényes pillanatai, melyeknél fogva saját használatra
(mélázás; szentimentál') kicsiny időre visszarángatható.

Végigtekintve a kamrapolcokon (az alsó kettőn Isten őrizz!
az ott már az őskáosz [**hic sunt leones!**]) látom:
drága Jobbik Felem megint jeleskedett
*mentés másként*ben. (Bár remekléseinek
adalékanyag-szegénységét tekintve, a „másként",
már-már rút rágalom. [Inkább *akként* tehát.])
Elnevezve ugyan nincsenek az egyes,
„befőttesüveg" kiterjesztésű fájlok (sem „a gyerek"
nem volt kapható a címkézésre, sem én),
ám melléfogni – ami a minőséget illeti – úgyis lehetetlen.
Problematikusabb: (ellentétben a szöveg-, kép- s hangfájlok
jellemző használati módjával) e *'nyármentés'*-fájlokat
a (fel)használás igen radikálisan módosítja –
bízvást mondhatni: fölszámolja.

S mégis mit képzel s miféle kánoni pozícióra számít(?!)
az a versfaragó, aki úgy cserkeli az öröklétet:
édesgetné a maga pártjára
a jelen- s az utókort, hogy bő nyolcvan évvel
Kosztolányi után spájzába invitál!?